Čudež ozdravljenja in nahranitve pet tisoč ljudi v puščavi. Mt 14,13-24

95. Čudež ozdravljenja in nahranitve pet tisoč ljudi v puščavi

1 Ko sem - kot je že znano - od dospelih Janezovih učencev slišal, kar sem seveda že prej dobro vedel - sicer ne bi že zjutraj vse velike družbe ob še ravno pravem času odslovil - sem takoj zapustil Nazaret in odšel z dvanajsterimi učenci proti Sibarahu ob morju in se tam pri priči vkrcal na ladjo in se odpeljal v pokrajino nad Bethabaro. Na ladji so Mi učenci pripovedovali, kaj so čez dan tudi še sicer učili in storili, za kar sem jih tudi pohvalil.
2 Ko pa smo prispeli do kraja, ki je bil Moj vnaprej določen cilj, sem velel učencem, naj ostanejo na ladji, Jaz pa sem se izkrcal na kopno in šel v spremstvu samo par učencev v puščavo, da bi si poiskal in izbral prostorček, kjer bi se lahko zadržal nekaj dni in bi bil varen pred znanimi Herodovimi zalezovanji.
3 Toda naši ladji je v precejšnji razdalji sledila tudi množica drugih, majhnih plovil in tako so zlahka zvedeli za Moj postanek, in to toliko laže, ker nikakor nisem imel namena, da bi se povsem skril pred pomoči potrebnim ljudstvom.
4 Zato Moj postanek v tej puščavi tudi ni trajal niti en dan, ko je že privrela velika množica ljudstva iz vseh mest, trgov in vasi, poleg starih učencev, že več kot osemsto po številu, ki so se Mi pridružili v prejšnjih mestih in trgih in sem jih zjutraj prejšnjega dne poslal domov. (Mt 14,13)
5 Od teh jih je bilo veliko iz Kane Galilejske in Kane Samarijske, veliko iz Jesaire, veliko iz Kisa in Sibaraha, Kafarnauma, Korazina, Cezareje, Genezareta in Bethabare in so Me razglasili še po mnogih drugih krajih, tako daje iz vseh teh trgov in mest prišla k Meni v puščavo silna množica ljudstva, deloma po morju, deloma po kopnem peš, seveda z veliko množico najrazličnejših bolnikov in pohabljencev. Kot že prej omenjeno, je komaj napočil dan, ko je že kakšnih tisoč romarjev odkrilo in oblegalo Moje zatočišče.
6 Moje zatočišče v puščavi, ki sem Si ga izbral, pa je bila prostorna votlina brez vidne odprtine. Ta votlina je bila precej visoko in je bila tesno obraščena z drevjem. Pred votlino je bil tudi obširen, neporaščen prostor, na katerem je bilo več kot dovolj prostora za številne tisoče ljudi; in na tem prostoru so se tudi utaborili ljudje s svojimi bolniki.
7 Ko so učenci, ki so seveda vedeli kam sem se zatekel, videli, da so od vseh strani prihajale množice ljudi in čedalje bolj oblegale Moje zatočišče, jih je začelo skrbeti Zame. Ladjo so prepustili svojim osmim ladijskim hlapcem in odšli navzgor k Meni, da bi Mi poročali, kakšne množice ljudi so se zbrale, in da zares ne morejo več jamčiti, da niso morda med njimi tudi herodovci.
8 Ko so Mi dobrodušni in zaskrbljeni učenci prinesli novico o tem, kar Mi je tudi tako moralo biti znano, sem stopil iz votline in si ogledal to zares številno ljudstvo, in resnično so se Mi zasmilili, ko so Me s solzami v očeh prosili, naj bi ozdravil bolnike,

ki so jih prinesli s seboj.
9 In Jaz sem tudi v trenutku ozdravil vse navzoče bolnike (Mt 14,14) kot tudi vse tiste, ki so bili še na težavni poti do Mene. Nato seveda ni bilo konca zahvaljevanja in češčenja. Do večera so se še zgrinjali ljudje semkaj, čeprav so njihovi bolniki po poti ozdraveli, da bi se Mi zahvalili in Me počastili. Prostor pred votlino je bil že skoraj nabito poln, tako da je učence začelo biti resnično strah; mladi ljudje so plezali celo na drevesa, da so Me lahko bolje videli.
10 Ko pa se je začelo večeriti, so stopili učenci k Meni in dejali: "Gospod, tukaj je puščava; skoraj seje že znočilo, in kot smo povsod opazili, nima nihče hrane s seboj! Zato odpusti ljudstvo, da bo odšlo v bližnje trge in si nakupilo kruha in hrane!" (Mt 14,15)
11 Jaz pa sem rekel učencem: "Ni potrebno, da gredo ljudje zato v trge, marveč jim dajte vi jesti! (Mt 14,16) Za pitje ne potrebujejo drugega kot vodo, ki tukaj bogato izvira."
12 Rečejo učenci, nekoliko začudeni nad Mojo zahtevo: "Gospod, s seboj nimamo nič drugega kot pet hlebov iz ječmenove moke in dve pečeni ribi. (Mt 14,17) Kaj je to za toliko ljudi?"
13 Rečem Jaz učencem: "Prinesite Mi jih semkaj!" (Mt 14,18)
14 Ko so učenci to storili, sem velel ljudem sesti na travo, nato sem vzel tistih pet hlebov in dve ribi, pogledal proti nebu in se zahvalil Očetu, nato sem razlomil hlebe in jih dal učencem, ti pa so jih dali ljudstvu. (Mt 14,19) Obe ribi in malo kruha pa je tokrat ostalo za učence.
15 In za vse, ki so bili navzoči, je bilo dovolj in so se do sitega najedli. Ker pa niso mogli vsega pojesti, so ostanke pobrali v košare, ki jih ljudje navadno jemljejo s seboj na pot; in te košare so bile običajno precej velike, ker so jih s pomočjo naramnic nosili na hrbtu; in ostankov je bilo za dvanajst polnih takšnih velikih košar. (Mt 14, 20) Teh pa, ki so jedli, je bilo - računano brez žena in otrok - kakšnih pet tisoč mož. (Mt 14,21)
16 Da je to hranjenje, ki je trajalo dobro uro, pri teh ljudeh zbudilo veliko strmenje, bo najbrž lahko razumeti kot tudi, da so ti ljudje takoj nato sklenili med seboj, da Me okličejo za svojega kralja.
17 Ker pa sem Jaz opazil ta načrt množice, sem ukazal učencem, naj se takoj vkrcajo na ladjo in pred Menoj odplujejo na nasprotno obalo, dokler Jaz ne bom odpustil ljudstva. (Mt 14,22) To pa sem storil zato, da bi preprečil ljudstvu, da bi uresničilo svoj načrt. Nekaj mož se je namreč ravno že začelo pogovarjati z učenci, da bi Mi to storili iz velike hvaležnosti. Meni pa se ni upal nihče približati!
18 S takojšnjim odposlanjem učencev sem torej ljudstvu vzel iz rok sredstvo, in ko so

v mesečni noči učenci na Mojo besedo hitro odšli na ladjo, je tudi ljudstvo čedalje bolj opuščalo svoj načrt. Po odhodu učencev, ki so bili že odpluli precej daleč na morje, pa sem takoj odpustil vse ljudstvo, ki je tudi pri priči voljno odšlo od tam.
19 Nato sem se povsem sam povzpel na bližnji goli hrib in tam molil, da bi Svojo meseno človeškost še globlje zedinil z Očetom. Na vrhu tega hriba sem bil čisto sam (Mt 14,23) in sem celo s telesnimi očmi lahko ob svetli mesečini prav dobro videl, kako je ladja z učenci že sredi morja, ki ni bilo ravno zelo široko, zašla v veliko stisko zaradi valov, ki jih je precej močan nasprotni veter gnal proti ladji. (Mt 14,24)

Jakob Lorber
Janezov veliki enagelij
knjiga 2